

"Vi giver ikke op før Irland er frit". Menneskemængden omkring dig på torvet jubler og du jubler med dem. Det er ikke så meget indholdet af talen der fanger dig, det er alt sammen hørt før, men manden. Manden er Michael Collins, og du har glædet dig som et lille barn til at høre ham tale. Collins bliver ham der kommer til at lede Irland til selvstændighed, det er du sikker på. Du dunker din 3 år ældre bror Liam i ryggen. Han ser alvorlig ud. Typisk ham - altid ansvarligheden og fornuften selv. Du er dog glad for at han er med, der er ingen du hellere vil dele denne oplevelse med, selvom han indimellem er irriterende

"Politiet er der", du bliver revet ud af dine tanker, da Liam griber fat i dit ærme og river dig med. Pludselig kan du også se betjentene, der er ved at rykke frem. Du når lige at råbe, at de er nogle forrædere der gør englændernes beskidte arbejde for dem, før Liam sender dig et dræbende blik og griber endnu hårde fat. Du følger grinende med ham.

Faktisk er det allerede et godt stykke tid siden, at Liam og du hørte Michael Collins tale, men det er stadig en begivenhed du elsker at fortælle om. Specielt over for gutterne i IRA. Det er Liam, der har fået dig ind i IRA. Okay - du havde plaget om at få lov at møde de andre i Liams gruppe lige siden du blev klar over, at Liam var involveret i kampen mod englænderne. Du plejer at være ret god til øvelsen med at

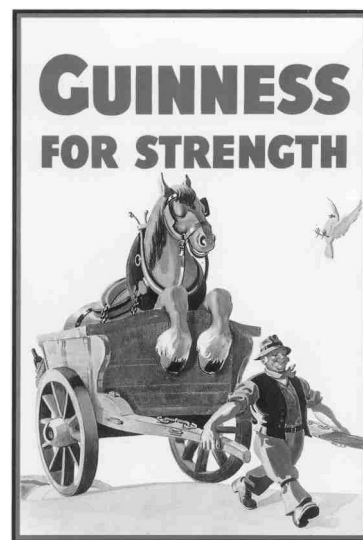

tage et styk lillefinger og et styk bror og så vikle, men denne gang gik der langt tid, før han lod sig overtale. Og du fik så mange formaninger med på vejen, at det må være en ny rekord, selv for Liam.

Du var nu godt klar over, at du især skulle passe på Jeres mor Maureen ikke fandt ud af, hvad i foretog jer, når I ikke arbejdede i pubben. Hun ville ikke nøjes med formaninger, hvis hun fandt ud af i var med i IRA, hun ville give jer en røvfuld. Desuden har hun helt klart nok at tage sig til med at drive pubben og tage sig af onkel Malachy, Onkel Malachy er syg og hosten bliver tilsyneladende værre og værre. Det hjælper ikke, at han drikker, men lidt fornøjelse skal han selvfølgelig have lov at have. Hvis din far Finn havde levet var det måske anderledes, men han tog til England for at arbejde, da du var to år. Han døde et par år senere i en arbejdsulykke derovre. Hverken mor eller Liam snakker meget om ham, det irriterer dig lidt, da du jo er nysgerrig.

Hvor om alting er, kom du med til et møde i IRA og gjorde så godt et indtryk, at du er blevet sat til at være med til den næste aktion. Du har ikke fået så mange detaljer at vide endnu, men det bliver interessant! Du glæder dig, der er noget romantisk over at kæmpe for sit land.

Udseende: De grågrønne øjne er livlige og det tjavsede mellemblonde hår lidt for langt og uoplejet (ligesom hans tøj). Sean er stadig drenget af bygning, men høj, næsten lidt ranglet.

rigtig tilgive ham det, også selv om manden døde i en arbejdsulykke kun to år efter han rejste derover..

Godt du har formået Sean, om at han skal holde sin kæft over for jeres mor om, hvad I går laver. Du føler dig faktisk lidt skyldig, du skulle aldrig have introduceret Sean for de andre i IRA. Sean har desværre bare en helt særlig evne til at kunne overtale dig. Men du burde have holdt fast, for du vil ikke kunne beskytte ham mere.

"Ja, ja vi har fattet det, briterne har aldrig gjort noget godt for Irland. Hvem skal have nogle flere kartofler?" Siger du lettere irriteret over onkel Malachys snik snak ved middagsbordet. Din lillebror Sean smiler "Ja og de har sgu heller ingen

manerer. Da jeg var nede hos slagteren, hørte jeg Kennedys lille knægt fortælle en af de britiske soldater, at det hedder be' om og tak, når man skulle købe noget. Soldaten blev pøen rød i hovedet og skred". Sean kan altid skabe en god stemning, men du er bekymret for ham. Sean er så impulsiv. Han taler og handler før han tænker.

Du bemærker, at din mor ser træt ud og stikker hende et smil, "Det er en rigtig god steg, den smager fantastisk". Din mor smiler og siger pænt tak. Hun har været alene med jer drenge siden din far stak af til England, da du var 6 år gammel. Det har ikke været let for din mor. Du har ikke tal på, hvor mange gange du har hørt hende græde sig i søvn efter en lang dag med at drive pubben nedenunder. Endnu en ting din kære far efterlod, da han stak af fra det hele for at tage til England. Du kan ikke

Efter søndagsmiddagen undskylder du dig med, at du har lovet at hjælpe din ven Danny, og tager af sted.

Senere på aftenen banker du på døren til et lille rækkehus. Kort efter kan du høre trin, der bevæger sig hen over et trægulv. Du tager en dyb indånding, da døren bliver låst op. En mand dukker frem. Det er ham. Du når lige at se hans forbløffede udtryk, før du affyrer skuddet. Du når også lige at se blodet vælte frem, før du løber hen til den ventende bil. På vej væk kan du høre en kvinde skrike.

Det er sent på natten og på køreturen udveksler du og din kammerat, Danny ikke mange ord. Det er ikke en unormal opgave for en IRA mand at skulle likvidere en politimand. Det er bare ikke en behagelig opgave. Men du har svoret at kæmpe for et frit Irland og du er klar til at ofre alt for dette. Englænderne skal HELT ud af dit land om så du skal dø for at opnå dit mål..

Udseende: Knap så høj som sin lillebror, men stærkere og mere muskuløs. Liams hår er kort og mørkt, hans øjne mørkeblå og tøjet slidt, men altid pletfrit og rent.

"Det siger jeg dig John, englænderne har ikke gjort en skid for os. Selv dengang 1½ million døde af sult under kartoffelpesten, hjalp de ikke. Tværtimod, det var sgu dem, der eksporterede store mængder korn fra Irland, alt i mens folk døde. Nå, nok om det, Skål John" du løfter din pint. Duften af en perfekt skænket Guinness når din næse, før du får sat glasset til munden.

Hvis du skal være ærlig, har du allerede en lille skid på. Du ved godt at du ikke bør drikke. Du er syg, hoster konstant og har tabt dig meget. Maureen siger du ikke skal drikke og så plager hun dig om at gå til lægen. Ah, men Guinness er godt og du sidder og hygger dig på en pub nær Grafton Street sammen med John Sullivan. Du har kendt John siden i gik i skole sammen. John er nu kurator på The National Museum og en fandens dygtig historiker. Det er sjovt, dengang i gik i skole, var du klart den bedste i klassen. Selv lærerne anbefalede, at du læste videre. Men den slags pjat var der jo slet ikke råd til, så du kom i lære som snedker.

"Nå, Malachy hvordan går det så med at bo hjemme hos Maureen og drenge?", John blinker og smiler. Det er kun et lille år siden, at du flyttede ind hos din brors enke og hendes to sønner, Liam og Sean. Du nikker, "Det er en hel del bedre

var små knægte i korte bukser. Gad vide, hvor smykket er i dag?

John ser vurderende på dig "Ikke for at snakke dårligt om de døde, men Finn havde sgu ikke fortjent hende. Tænk engang, to små børn og en pub, og så skrider han". Du kan kun nikke. John har ret. Finn løb fra det hele og tog til England for at arbejde, og døde to år senere i en arbejdsulykke. Liam og Sean var henholdsvis 2 og 6 år, da han stak af. "Nå, ja", svarer du nøgternt,

"han var vel kommet tilbage, hvis ikke han var død i den arbejdsulykke. Om så bare for at se drengene". "Hvordan går det egentlig med drenge?" siger John. Du sænker stemmen, "Indtil videre meget godt. Men de er involveret med IRA, ...Maureen ved det vist ikke... Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal gøre. Du løfter glasset

Udseende: Lille, indsunken, grå i loden og med en særdeles kraftig og ubehagelig hoste. Under den gustne overflade, kan det skimtes, at han engang var en rigtig flot fyr.

17. juni 1921: Kære Dagbog: I dag kastede jeg op. Normalt kan jeg godt tåle at se blod, men Pickwick, havde banket en stakkels knægt fuldstændig til plukfisk for at få lidt informationer ud af ham. Knægten døde her for en ½ time siden. Det eneste han kunne fortælle os var, at kasernen ville blive angrebet på torsdag. Men det vidste vi jo i forvejen.

Ind imellem ved jeg ikke hvad vi laver her i Irland, hvis de vil have os ud af landet, burde vi måske bare sige pæn farvel og tak. Som situationen er nu, er det guerilla krig i fattigt land, ingen vinder noget på det. To måneder har jeg været her og jeg er allerede begyndt at se det fra Irernes side, men jeg er måske disponeret for det, min far er jo irer. Pickwicks udgydelser og voldelige opførsel gør, at jeg glemmer hvorfor jeg virkelig er her. Jeg er en af de få der har meldt sig frivilligt og af private grunde. Nå, det må være alt for nu, for jeg må desværre tidligt op i morgen

19. juni 1921: Kære dagbog. Har stadig ikke taget mig sammen til at opsøge min fars familie. Er gået forbi der hvor de

bor et par gange. Det er lige over en rigtig hyggelig pub, The Claddagh. Det er ikke meget min mor har fortalt om min far. Han hed Finn O'Connor og arbejdede et par sæsoner i England for at tjene lidt penge. Det var der de mødtes. Desværre døde han kort efter jeg blev født i en arbejdsulykke. Det var først da han var død hun fandt ud af, at han havde efterladt kone og to børn i Irland. Det tror jeg chokerede min mor.

Da jeg blev født, gav han min mor et gammelt smykke, som han og hans bror engang havde fundet hjemme på gården. Det er det eneste jeg har fra ham, en sød lille sølvtriskele, der åbenbart er et meget gammelt smykke. Jeg har det altid på mig, så hvis min farbror lever, vil han sikkert kunne genkende smykket.

Hvad vil de sige, når jeg opsøger dem? Måske vil det bare rippe op i gamle sår, måske vil de hade mig for det? I øjeblikket kæmper jeg som fremmed soldat i deres land, jeg er uægte søn af en af deres kære afdøde - de har såmænd grund nok til at smide mig på porten. Nå, men det bliver heller ikke til noget før efter på torsdag alligevel.

20. juni 1921: Kære dagbog. Har besluttet at sabotere det baghold, der er ved at blive planlagt til på torsdag, Det bliver ganske simpelt, jeg vil begynde at skyde alt for tidligt, bare et advarselsskud, så de er klar over vi venter på dem! Bagefter kan jeg altid sige, at det var et uheld eller at jeg blev nervøs.

Udseende: Håret er helt kortklippet og blondt, og øjnene er smalle, skrå og helt lyseblå. George er middelhøj, slank og halter let på det venstre ben efter en ulykke.

"Tilgiv mig Fader for jeg har syndet, det er 14 dage siden jeg har skriftet sidst", du slår korsets tegn for dig. "Fortæl mit barn", lyder Fader Murphys stemme bag afskærmningen. "Jeg har både bandet, haft lystfulde tanker og kunne også trænge til at blive mindet om, at der er noget der hedder næstekærlighed." Du stopper op, fjerner et hår fra din nederdel og fortsætter. "Siden min afdøde mand Finns bror, Malachy, flyttede ind, har det hele været lidt af en prøvelse. Min svoger har aldrig haft den store selvtillid og drikker meget. Her for et lille år siden blev han syg og mistede sit job. Jeg tror desværre det er tuberkulose. Nu er han så flyttet ind og sidder og drikker konstant og vil ikke gå til læge. Jeg tigger og beder, skælder og smælder. ..og har dårlig samvittighed. Han er min svoger og som unge var vi meget tætte og jeg kom vist endda en gang til at kysse ham. Nå, men det blev jo ikke os, han havde ikke modet til at fri tror jeg. Han var i lære som snedker, tjente ikke meget, men var godt begavet. Faktisk var han temmelig skuffet over ikke at have fået en uddannelse. Min mand, må Gud se i nåde med hans sjæl, var en hel anden type. Havde sin egen

forretning, en pub. Og masser af selvtillid, og så altså lige modet til at fri."

Der bliver helt stille indtil Fader Murphy bryder stilheden, "Det lyder nu som om det er meget næstekærligt af dig at give din svoger husly i en svær tid". "Ja, for så at fortælle ham, at han er en drukkenbolt og et dårligt forbillede for mine drenge, som jeg også er lidt bekymrede for. Jeg tror de er på vej til at blive involveret i IRA. Måske er det Guds måde, at straffe mig på.."

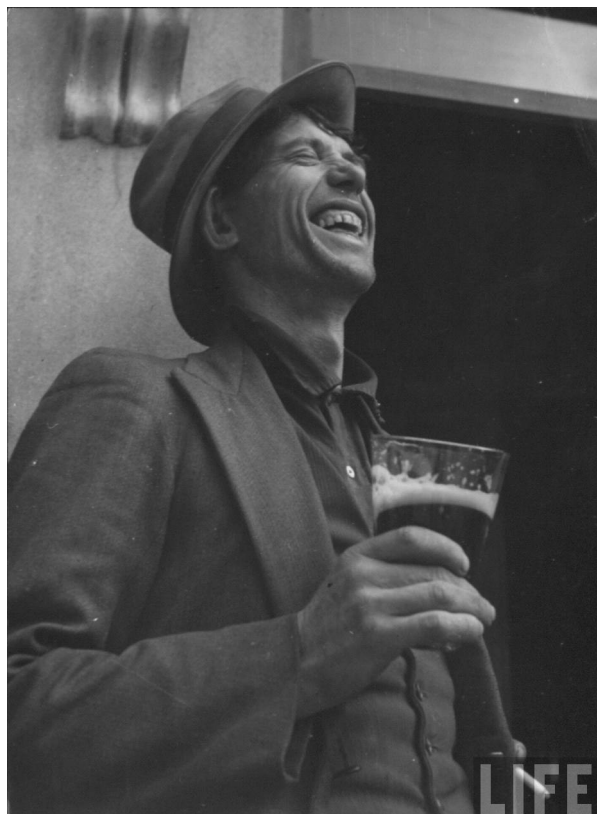
Du kan næsten høre Fader Murphy smile, da han siger, "Sådan tror jeg nu ikke Gud arbejder og Liam og Sean kunne

trods alt foretage sig det der var værre". Det har han jo nok ret i. "Ind imellem strejfer tanken mig, at jeg valgte den forkerte mand, han stak jo af da drengene var små, ja den yngste var ikke mere end knap to år. Han tog til England og døde et par år senere i en arbejdsulykke..." Du ved ikke helt, om du bør sige det højt, "Han havde vist en affære derovre, fik et barn med hende kunne jeg forstå". Du

sukker. "Gud tester os mit barn, og det virker som om han har givet dig en svær test." Men du skal vide, at han aldrig giver os tungere byrder end vi magter"

Du kigger på uret, du burde se at komme hjem og få lavet middag, og så skal du ned i pubben. Endnu en ting din mand efterlod dig med. Med præstens "Ego te absolvo" i øret forlader du skriftestolen.

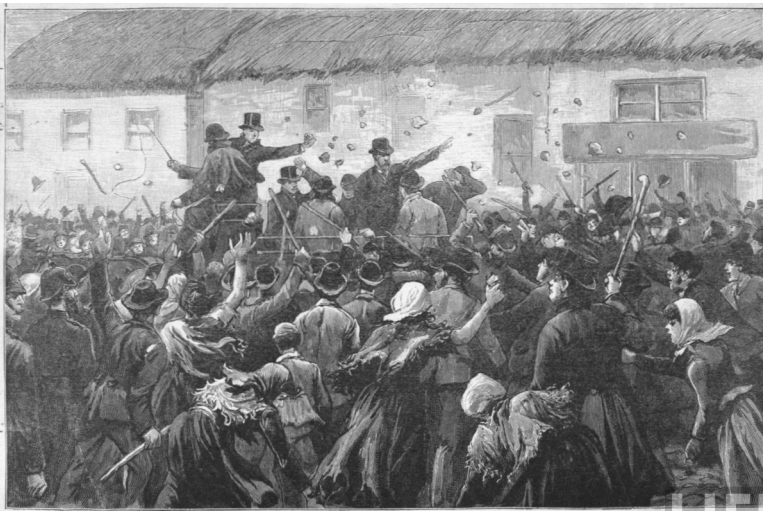
Udseende: De grå hår er begyndt at vise sig og furene i panden er ved at være dybe og hvad figuren angår, så er den stadig slank. Maureen har en rank holdning og gnistrende grønne øjne.

Michael Collins (1890-1922): Var under den irske uafhængighedskrig, finansminister i den første selvproklamerede irske regering, og ansvarlig for efterretningsafdelingen i IRA. Var arkitekten bag mange af aktioner og en dygtig strateg. Var leder af delegationen der underskrev den anglo-irske traktat. Myrdet i et baghold under borgerkrigen af modstandere af traktaten.

Eamonn de Valera (1882-1975): Politisk leder under den irske uafhængighedskrig og præsident i den første irske regering. Betragtede den anglo-irske traktat som forræderi og trådte ud af regeringen og blev leder for traktatmodstanderne under borgerkrigen. Blev senere stifter af partiet Fianna Fáil og var i mange år Taoiseach (statsminister!). Kulturelt dybt konservativ.

dræbte IRA to betjente. Dette blev startskuddet til krigen, hvor IRA langsomt drev briterne til at slå hårdere og hårdere ned og bruge flere og flere ressourcer. I 1921 startede fredsforhandlingerne, der endte med underskrivning af den anglo-irske traktat i december 1921.

Borgerkrigen: Underskrivningen af den anglo-irske traktat splittede den irske regering. Især to elementer af traktaten vakte vrede: Irland blev delt således, at Nordirland forblev under Britisk styrer og medlemmer af den irske regering skulle sværge troskab over for den engelske konge. Traktatmodstanderne gjorde væbnet modstand, men måtte overgive sig i maj 1923.

